

САМОТА
Стихосбирка

Автор: Повей Балкански

Редактор: Ваня Станчева

Всички права запазени – doi:10.4448/BG-Poetry-Loneliness

Пак мисля!

Щастието е друга класа хора.
От моята страна на реката
пясъкът е камъни,
а слънцето – дъждец.

Преди 2002 г.

Слязох до реката
и кротко загребах вода.
Тя отново беше там –
облечена в бяло,
искряща от щастие –
моята нежна, красива любов.

Но тя не чакаше мен.
Не беше щастлива от моето присъствие.
Обърнала гръб на моя копнеж, тя
чакаше друг...

Далече, на другия край на реката,
в която се вляха и моите сълзи,
се чуваше звънкият смях
на една отдавна изгубена страст.

Сбогом, кървящо сърце.

Преди 2002 г.

Само за теб

Мислите ми пак са там,
където слънцето изгрява.
Не искам нивга да заспивам,
искам само с тебе да летя.

От теб струи светлина,
ти си малка, тихичка звезда,
само една
за моята душа.

Могат ли звездите да летят,
или само там си стоят –
твърде далеч
от моя път?

Искам аз да можех да летя,
до теб да приближа,
да пипна твойта светлина,
а после пак спокойно да заспя.

Преди 2002 г.

Аз съм влюбен в едно момиче

Тежка есен бе хвърлила
ръждивата си сянка над света.
Потиснатото слънце
немощно блестеше на хоризонта.
Един лист се откъсна от дървото
и бавно полетя надолу
кафяв като погледа
и студен като душата ми.
Нищо повече от един мъртъв лист,
доскоро свеж и зелен,
стъпкан в калта
от хилядите ботуши върху му.
Обърнат назад,
към сладкото минало.

Дървото остана разголено докрай.
Готово бе за новата година,
за новия цъфтеж
и новата топлина.

Преди 2002 г.

Гласът ми отвътре отново пищи:
Красотата е злато, продавай безспир.
Вземи тирбушона и в миг откликни
на сладката болка в спиралния вик.
Мятай се здраво,
надбягай *преди*,
отивайки в рая,
и ада вземи.

Клокочещи ритми се леят безспир,
а в мен и под тебе е бляскава шир.

Сладко детство,
о, сладко детство!
Немеещи в мрака,
туй е *подир*.

Ноември 2003 г.

Аз съм влюбен в друго момиче

Мога да летя в небето,
мога да ѝ поднеса цветя,
мога да лежа в полето
и да пея под дъжда.

Мога да я взема,
да я задържа в ръка,
и да плача, че е тя далече,
а е тъй голям света!

Юни 2002 г.

Малко, глупаво човече
и отгоре – красота.
Глупаво, но със елече
и мечти, мечти, тъга.
Но дори да ти поиска
да му подариш дъга,
то пак там ще си остане,
там, от другата страна.

Преди 2002 г.

Една мисъл

Същността на самотата
лежи заровена...
на есенния морски бряг.

Октомври 1998 г.

Непосилно

Пресегни се да гребнеш
шепа пясък от живота.
Уплътни празнотата
с лъжи от торбата.
Не забравяй да вдигнеш
стена над водата.
Гладно и тъмно
ще плачеш навред.
Умирайки дълго,
ще гледаш напред.
Намислил си повест -
да грабнеш мъгла
и крачейки гордо,
да влезеш в нощта.

Юли 2007 г.

Студ

Кучи студ!
Отстрани е жега, а за тебе – студ!
Треперенето започва от петите и стига до главата.
А хората искат да внимаваш!...

Треперещият ми мозък отказва да слуша.
Студени животни, студен свят,
студена вселена в студена стая.
И единствената искра в сърцето,
която поддържа разликата между нас.
Която подхранва надеждата в...
Надеждата никога не умира,
както и последната искра.

Но пламъкът отдавна е изтлял.
И всички студени хора,
имащи свое студено местенце
в приятно хладния назъбен свят.

А малката блуждаеща искра
не може да стопи леда.
Тя търси мъничка душа
от леснозапалима красота,
за да съжителстват така
до стопяването на леда.

Преди 2002 г.

Сив господин
сиво стои.
Плаче и мисли, гледа встрани.

Сивото време
над него лежи,
а сивите мисли описват дъги.

Бягайте, мисли,
розови дни,
слънце да грее, луната да спи.

Розови сълзи.
Розови мечти.
Отлитат.

Юли 2004 г.

Любовта ми тлее.
Любовта угасва.
Няма пламък,
който да проблясва.

Любовта ми се души.
Любовта ми се удави.
Няма въздух,
който да я пали.

Преди 2000 г.

Среднощно

Блъсках се в стените,
бягах от нощта,
гледах и се скитах,
молах се в дъжда.

Мокрите галоши
шляпаха в калта,
накрая се замаях
от толкоз пустота.

Май 2004 г.

Вятърът, гневът, умиращият сняг,
дъждът на едри капки заля земята пак.
Самотното му бreme,
разквасени лица,
едва ли ще остане, следа от тях в калта.
Крачка по земята,
полет в небесата.
умиращата капка, пленена от дъжда.
Не бягайте,
поспрете!
Погледайте дъжда.
Там всяка малка капка
е все така сама.

2003 г.

Две

Две боси крака,
шляпащи волно в дъжда.
Две боси крака
и една мокра глава.
Две боси крака,
настъпиха болка една.
Две боси крака.
Две...
Две боси крака,
ще владеят света!
Ще отидат ли там веднага
за да стъпчат това,
що нощем в дъжда
пръска навред самота?
Две боси крака.
А дали са боси...
Две...
А дали са две?
Избери си сам.
Мисля, че краят дойде.

Ноември 2003 г.

Това е притча за двама.
Над нас кръжат
запалени слънца.
Но времето спи,
а може би плаче...
Не мога аз
да го избавя сам.
Седиме във кръг
и мислим гласно
дали все пак
да не тръгнем натам.
Но няма връщане назад.
Но няма връщане обратно.
Но няма връщане назад.

Юли 2000 г.

Началото на края дойде.
Началото на края е тук.
Къде ще ходиш, момче?
Умирайки, правиш напук.

Злобни камшици
плющят над света.
Безмилостно
 пропаднах
 в самота.

Април 2005 г.

Поема за рибката

Плувай, рибке, плувай,
че знаеш ли какво те чака
в големия и мръсен океан?
Лошият чичко хулиган
с кораба от тиня изтъкан,
който плува насам-натам
и гони всеки недозрял
малък, глупав кит заспал.

Че знаеш ли ти, малка моя рибке,
колко трудно е да плуваш в наши дни?
Изчезнали са младите морски звезди,
които блестят и подканят
да бъдеш ти този,
който ще ги въодушеви и плени.

Сегашните морски звезди
са всъщност морски овци,
които искат да имаш торба пари
и голяма кофа с лъжи.

Плувай, рибке, плувай
и здраво напред гребя,
че нямаш вече спътници добри,
които да те бутат отзадъ.

Избягали са те в съседния океан,
където имало повече китове
и можело така, изведнъж,
да станеш мъж
и дръж-ж-ж
живота за опашката, покрита с люспи.

Преди 2002 г.

И приятелите, и познатите, и враговете –
всички си имат няк'ва готина индивидуалност.
Собствено малко мехурче от знания и самостоятелност.
Всичко онова, което те прави личност.
Тънка и непробиваема преграда,
малко или много прозрачна,
зад която стои рехавата тъкан
на твойто собствено самосъзнание.
Там си само ти, не мож' да влезе никой,
а другите отвън – и те са в своето обкръжение.
Всяко меко и удобно, топло и красиво
жилище на една-единствена душа.
Но вие пак сте заедно,
единно блъските прага на времето.
И всички са за общото,
и всеки е приятел.

Крепи ни желанието, да сме един до друг.
Вътре в себе си сме общата човешка раса.

Преди 2002 г.